

Nieuwsbrief 28 – december 2009

Beste Niños donateurs,

We hebben een emotioneel half jaar achter de rug van vele verdrietige momenten en helaas ook van afscheid nemen.

Onze oma Laura is overleden en ook Yan Marco, een van onze kinderen die na een tragisch ongeluk, heel waarschijnlijk, door het niet direct geholpen worden in het ziekenhuis, om het leven is gekomen. Lees in deze nieuwsbrief over deze voor ons zeer dierbare mensen.

Lees ook over het effect van een maatregel van de Peruaanse regering om alle publieke instellingen en scholen verplicht te sluiten vanwege de Mexicaanse griep. En over ons noodplan om onze kinderen niet in de steek te laten en het eten bij ze te brengen. Hoe zelfs onze tutoras, die zelf onder heel armoedige omstandigheden hebben gewoond en veel gewend zijn, nu nog meer betrokken zijn bij hun werk.

Het positieve van deze actie is geweest dat de motivatie van ons personeel enorm is toegenomen en dat ieder van ons zich werkelijk verbonden voelt met de kinderen en inziet hoe belangrijk ze als groep, maar ook als individu zijn. Dat we allemaal met bijna exact dezelfde verhalen terugkwamen na een bezoek aan een van de kinderen, hoe ongelofelijk triest en eenzaam de kinderen leven en hoe blij ze waren als er iemand even exclusief aandacht aan ze gaf. Het was voor ons allemaal heel erg emotioneel en het heeft vele diepe gesprekken opgeleverd met als resultaat dat we elkaar nu nog beter hebben leren kennen en weten waar we voor staan.

Meer dan ooit hebben we gevoeld hoe belangrijk het bestaan van onze kinderrestaurants is en hoe groot de rol is die wij, en ook u uiteraard, hebben in de levens van onze 600 kinderen. De afschuwelijke armoede waarin onze kinderen leven en hoe bijzonder het is dat ze überhaupt nog vrolijk door het leven vaak lijken te gaan.

Zeker in december, regentijd in Cusco, is het zwaar voor de kinderen. Het betekent dat de regen vaak met bakken uit de hemel valt, meestal in de avond of nacht. De kamertjes waar onze kinderen wonen hebben als dak vaak alleen wat golfplaten en/of plastic die niet voldoende bestendig zijn tegen de enorme regenval. Hoewel onze kinderen heel erg inventief en creatief zijn naar het zoeken van oplossingen om de regen uit de kamers te houden, lukt het vaak niet langer dan een paar dagen de lekkage tegen te houden. De gesprekken van de kinderen onderling gaan in deze periode heel vaak over hoeveel lekkages ieder in zijn kamer heeft. Als een soort wedstrijd lachen ze erom over wie de meeste heeft. De een roept dat het grootste lek aan zijn voeteneind is en zijn halve bed steeds nat is waarop de ander roept dat dat niets is omdat bij haar de kartonnen doos, waar ze haar kleding in bewaard, helemaal was volgelopen. Iedereen ligt dan dubbel van het lachen, maar we weten natuurlijk allemaal hoe ellendig het moet voelen als je in een nat en koud bed moet slapen.

Gelukkig niet alleen maar trieste gebeurtenissen in deze nieuwsbrief.

Lees ook over Floor en Jessica, ex-kinderrestaurantkinderen die nu bij ons in dienst zijn als bibliotheekjuf en hulp in de wasserij. Twee stoere meiden die helemaal hun plek bij ons hebben gevonden en daardoor in staat zijn hun broertjes en zusjes te helpen.

Ook zijn we heel erg blij dat dankzij extra donaties we dit jaar weer alle kinderen een kerstcadeautje kunnen geven. Na onze huisbezoeken zagen we meteen dat bijna al onze kinderen geen enkel speelgoed hadden en dat het cadeautje van vorig jaar in de vorm van een barbie of voetbal zo dierbaar is dat het bewaard wordt als een schat die je maar een keer per maand tevoorschijn haalt. De discussie was of we kleding of speelgoed gaan geven, maar we hebben besloten speelgoed te geven omdat we ervan overtuigd zijn dat de kinderen blijer zijn met iets om mee te spelen dan het minder koud te hebben. Hopelijk vinden de

donateurs die reeds gedoneerd hebben voor de kleding het niet erg dat we uiteindelijk toch voor speelgoed hebben gekozen. In ieder geval heel erg bedankt aan iedereen die dit voor ons mogelijk heeft gemaakt.

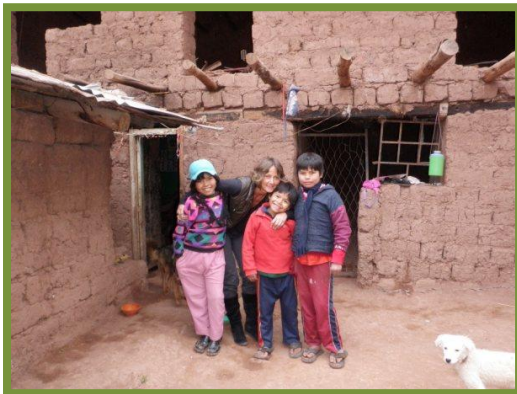
Ook willen we iedereen bedanken die het met extra donaties mogelijk gemaakt heeft om onze bibliotheek verder uit te breiden. Het is een dagelijks genot om onze kinderen met zoveel plezier met de neuzen in de boeken te zien zitten. Een echt leesfeest voor ze!

Hopelijk zijn we in staat door middel van deze nieuwsbrief te laten voelen waarom het belangrijk is dat we dit met elkaar doen allemaal. Uiteraard weten we allemaal dat dit alleen mogelijk is door alle hulp en donaties aan onze stichting en de opbrengst van onze hotels in Cusco.

Vanuit deze kant kunt u er zeker van zijn dat wij onze kinderen niet in de steek zullen laten en wij hopen dat u begrijpt dat wij uw steun, vertrouwen en motivatie nodig hebben om nog heel veel jaren te kunnen doen wat wij hier doen.

Graag willen wij aan het einde van dit jaar, vooral namens alle kinderen, u allen ontzettend bedanken voor alle steun en donaties en speciaal onze eigen mensen in Nederland die geheel vrijwillig heel veel werk verzetten.

Hele fijne kerstdagen en een ontzettend gelukkig 2010!!!!!!!!!!!!!!

Cusco, december 2009 – Jolanda van den Berg

Yan-Marco 05-07-2009 †

We hoorden het helaas pas toen hij al overleden was. Op 4 juli om 20.00 uur hoorde Martha (16 jaar) het zusje van Yan-Marco een klap en daarna de stem van haar broertje die haar naam riep. Ze rende de binnenplaats op van het huisje waar ze woonden en zag haar broertje met zijn hoofd in een plas bloed liggen. Hij was van het balkon gevallen met zijn hoofd naar beneden op een punt van een steen. Hij bewoog niet en was meteen nadat hij haar geroepen had buiten bewustzijn geraakt. Martha gilte naar haar moeder die net de pasgeboren baby aan haar borst had gelegd en niet meteen kon opspringen. Toen de moeder de binnenplaats opliep, haar zoon op de grond zag en haar dochter gillend erboven, ging ze meteen tot actie over. Samen met Martha heeft ze haar zoontje naar de straat gedragen, terug gerend om de baby op te halen en op het laatste moment wat geld bij elkaar gezocht om in ieder geval de taxi van 3 soles (70 eurocent) te kunnen betalen. Met de baby in de draagzak op de rug van de moeder zijn ze samen met Yan-Marco naar het ziekenhuis gereden.

Daar aangekomen bij de afdeling, spoedopnamen werd Yan-Marco op een brancard gelegd en de verpleegster die dienst had vertelde dat de dokter er snel aan zou komen, maar dat er sowieso eerst een schoolverzekeringsdocument getoond moest worden om geholpen te kunnen worden. De moeder van Martha was nog erg zwak aangezien ze twee dagen daarvoor bevallen was van de nieuwe baby. Martha moest dus terug naar huis om het schooldocument van Yan-Marco te halen.

Aangezien ze alleen maar geld had voor de bus nam dat bijna een uur in beslag. Toen ze terug was in het ziekenhuis nam ze dapper de leiding van haar moeder over en wist haar moeder ervan te overtuigen dat ze naar huis moest gaan om te rusten met de baby en dat alles wel goed zou komen nu ze het document had en de dokter snel haar broer zou helpen.

Toen de moeder weg was is Martha vreselijk gaan huilen en heeft de verpleegster gesmeekt de dokter te roepen omdat ze nu het document had en haar broertje snel geholpen moest worden. De verpleegster zei dat ze rustig moest blijven en dat hij niet de enige patiënt was die hulp nodig had. Een uur later was er nog steeds niemand gekomen en Yan-Marco lag met zijn ogen dicht en zonder te kunnen praten met zijn hoofd tegen de bedrand te bonken. Zo erg dat Martha hem nauwelijks in bedwang kon houden. Weer barstte ze in tranen uit en riep de verpleegster die alleen maar bozer werd en zei dat ze rustig moest blijven omdat het geil van Martha andere patiënten onrustig kon maken. De dokter was onderweg en kon nu elk moment in het ziekenhuis aankomen vertelde ze, en trouwens als je een exclusieve behandeling wilt voor je broertje dan is het een beter idee om naar huis te gaan en geld mee te nemen.

Om 03.00 uur 's nachts kwam er eindelijk een dokter naar Yan-Marco kijken. Yan Marco bonkte niet meer met zijn hoofd tegen het bed, maar had nu wit schuim wat uit zijn mond liep. Toen Martha opsprong om met de dokter mee te lopen naar het bed, zei de dokter alleen maar tegen de verpleegster dat ze Martha naar buiten moest sturen omdat dat huilen zeer hinderlijk was en niet van grote hulp. Toen Martha beloofde stil te zullen zijn mocht ze in de wachtkamer blijven wachten. Dertig minuten later kwam de dokter naar buiten met de mededeling dat Yan-Marco overleden was en dat ze naar huis kon gaan en hem mocht ophalen als ze een van haar ouders mee zou nemen.

Toen de moeder vele uren later onze tutora Isela belde en vertelde wat er gebeurd was zijn we meteen naar het huis gegaan. Yan-Marco lag in een eigen gemaakt kistje opgebaard in het huis, Martha zat naast zijn kistje, volledig afwezig en doodmoe. We zijn lang gebleven en na een uur of twee zakte Martha volledig in elkaar en vertelde ons tot in de details wat er gebeurd was en dat ze zich vreselijk schuldig voelde dat ze niet meer had gedaan om haar broertje te redden. De volgende dag is Yan-Marco begraven. Hij is 8 jaar geworden.

Het gaat nu gelukkig, bijna zes maanden later, redelijk goed met Martha. We hebben nog regelmatig contact of horen via andere kinderen hoe het met haar gaat.

Mexicaanse griep in Cusco

Helaas is het hier in Cusco niet ongemerkt voorbij gegaan. Jolanda kreeg op 18 juli een telefoontje van onze advocaat dat met ingang van 20 juli alle scholen, universiteiten en instituten verplicht gesloten werden ter voorkoming van concentratie van personen in gesloten ruimtes. De aankondiging was dat het om een voorlopige periode van 1 week zou gaan totdat er nieuwe berichten zouden volgen. Volgens woordvoerders van de regering was het besmettingsgevaar enorm toegenomen en moest bijna per direct deze maatregel genomen worden.

Onze eerste reactie was, niet luisteren en gewoon doorgaan en alleen onze hygiëne en preventieregels verscherpen in onze kinderrestaurants. We weten maar al te goed hoe belang-

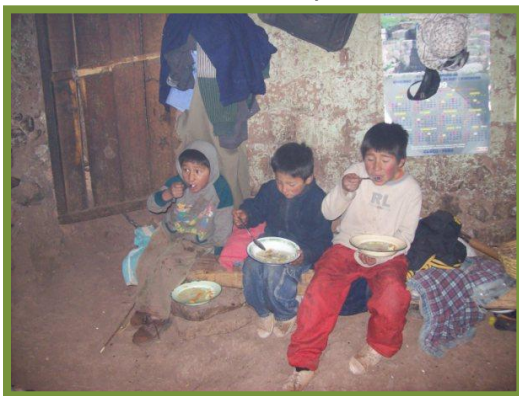
rijk het voor onze kinderen is om bij ons dagelijks te komen en hoe ze er elke dag weer naar uitkijken om tijd met ons door te brengen.

Na een bespreking met het personeel waren we vastbesloten dat het echt niet mogelijk was om onze kinderen 1 week zonder eten, aandacht en verzorging in de steek te laten. Vastbesloten belde Jolanda met de advocaat die het er niet mee eens was en uiteindelijk Jolanda wist te overtuigen van het wel sluiten van de restaurants. Als we het niet zouden doen dan zou de politie onze lokalen kunnen sluiten en een fikse boete kunnen geven. Maar als het alleen dat was geweest, hadden we het risico nog wel genomen, maar wat ook zou kunnen gebeuren was dat onze lokalen voorgoed dicht moesten waardoor we in enorme rechtzaak-procedures terecht zouden kunnen komen en we onze kinderen voor veel langere periodes niet meer konden ontvangen.

Met enorme teleurstelling en met een steen in onze maag hebben we onze kinderen moeten vertellen dat niet alleen hun scholen gesloten zouden worden, maar ook dat wij onze deuren gedwongen moesten sluiten. De reacties waren hartverscheurend en op de gezichtjes van de kinderen was te lezen welke ellende ze tegemoet zouden gaan de komende periode. Ze wisten maar al te goed hoe de wereld eruit ziet als je niet weet wat je die dag zal eten en of je wel zal eten en hoe het voelt om dagenlang niemand om je heen te hebben die naar je luistert of waar je even tegenaan kan gaan zitten als je je niet prettig voelt, zoals dagelijks tussen onze medewerkers en de kinderen gebeurt. Die dag zijn er heel wat tranen gevallen bij zowel de kinderen als het personeel. Op dit soort momenten merk je pas echt wat we allemaal voor elkaar betekenen.

Uiteraard zijn we om de tafel gaan zitten om ideeën uit te wisselen hoe we die aankomende week de schade zoveel mogelijk konden beperken. Het probleem was dat er op geen enkele manier een concentratie van personen mocht zijn. Het was bijvoorbeeld niet mogelijk de kinderen alleen even snel te laten komen om bijvoorbeeld eten op te halen want dat zou meteen opvallen door het enorme aantal kinderen dat we hebben, waardoor de politie ons meteen de eerste dag al in de gaten zou hebben. Ook was het niet mogelijk naar alle kinderen toe te gaan om eten te brengen; wederom door het enorme aantal. 600 kinderen is echt een enorm aantal en logistiek gezien was het simpelweg niet haalbaar. Veel van onze kinderen wonen heel ver weg en dan hebben we het nog niet eens over de onbereikbaarheid van de huizen. Routes door de bergen waar geen echte wegen zijn en waar het niet mogelijk is om met een auto te komen, zijn geen uitzondering helaas.

Het enige wat we konden doen was een selectie maken van kinderen, die alleen wonen of onder heel erbarmelijke omstandigheden, en die wel eten brengen en bezoeken in hun huizen of de plek waar ze slapen wat de naam huis echt in de meeste gevallen niet eens mag hebben. Deze lijsten hebben we gemaakt met de medewerkers die heel nauw dagelijks contact hebben met de kinderen en ze daarna met elkaar een voor een beoordeeld. Vervolgens hebben we het keukenpersoneel met aangepaste menu's ingedeeld in de keukens en het

overige personeel in groepjes van 3 personen om zoveel mogelijk kinderen en wijken te bezoeken in een taxi vol met eten. Taxi's klinkt heel luxe in Europa, maar hier in Peru is het een van de goedkoopste manieren van vervoer omdat bijna iedereen met een auto ook meteen taxichauffeur is. Een taxi kost hier 2.50 soles wat gelijk staat aan 65 eurocent ongeacht de afstand zolang het in Cusco is. Het enige probleem dat we met vervoer hadden, was chauffeurs te vinden die ons naar de buurten van onze kinderen wilden brengen vanwege de slechte wegen met kuilen en modder.

Ons plan was uitgedacht en uitgewerkt en met veel goede moed begonnen we op 20 juli aan dit avontuur. Vicky, Jolanda en Amelia namen de kinderen voor hun rekening die het verst weg woonden in de auto van Jolanda. Met de kinderen hadden we een tijd afgesproken waarop ze op ons zouden wachten op een punt waar we elkaar makkelijk konden vinden. Een heel aantal van de plekken waar onze kinderen wonen hebben geen adres of zelfs geen naam. De mensen herkennen de huizen door er zelf vaak een naam aan te geven zoals bijvoorbeeld, 'ik woon achter de grote antenne, naast de witte muur'. Het blijkt dan dat het naast de witte muur nog 20 minuten lopen is totdat je een hutje vindt met wat golfplaten wat dan het zogenaamde huis is.

Wat ons allemaal het meeste heeft geraakt is het verschil van hoe de kinderen bij ons zijn en hoe ze zijn en leven op de plekken waar ze slapen. Over het algemeen zijn ze bij ons stoer, luidruchtig, gezellig en ontspannen, maar het contrast is enorm als je ziet waar ze wonen en slapen en de sfeer aldaar. Ongelofelijk hoe de kinderen blijkbaar in staat zijn om te kunnen omschakelen.

Om er maar gewoon een voorbeeld uit te halen: Ruben. Ruben is 8 jaar en heeft 9 broertjes en zusjes. Ruben is een lastig mannetje in het kinderrestaurant die veel ruzie maakt en vaak erg onrustig is. Toen we zijn 'thuis'situatie zagen begrepen we meteen waarom.

In het smerige schuurtje vonden we niet alleen vijf totaal verwaarloosde kinderen maar ook een moeder die stomdronken in een hoek lag. Ruben schaamde zich duidelijk en vertelde ons dat zijn vader was weggelopen en dat zijn moeder, die daarvoor ook al behoorlijk dronk, nu nooit meer een dag nuchter was. Soms werd ze om tien uur 's avonds wakker en maakte dan wat havermout voor haar kinderen, maar vaak werd ze alleen maar wakker om alleen opnieuw weer te gaan drinken en vergat ze te koken. Hij vertelde er ook meteen stoer bij dat we ons geen zorgen hoefden te maken want zijn grote zus van 11 kon prima koken en dat de tas met rijst etc. een heel goed idee was.

Veel van onze kinderen leven onder soortgelijke omstandigheden. De blijdschap was enorm als ze ons weer van ver al zagen aankomen met de tas met eten. Het eerste bezoek was nog wat ongemakkelijk, maar de tweede en derde keer was het voor iedereen al veel meer ontspannen.

De hele actie heeft tien dagen geduurd. Niet omdat toen alle scholen en instellingen weer gewoon open gingen, maar omdat wij besloten hebben om het niet langer op deze manier te doen. Tegen alle regels en maatregelen in en met bijna een uit de hand gelopen ruzie met onze advocaat hebben we onze deuren gewoon weer open gedaan voor onze kinderen. Wel op een aangepaste manier en zo stil en onzichtbaar mogelijk. We hebben veel geluk gehad dat de politie onze restaurants niet heeft gesloten, maar we waren werkelijk bereid de prijs te betalen van boete of een eventuele rechtzaak aan te gaan. Het was gewoon te triest om onze kinderen zo te zien leven. Velen van onze kinderen zijn inmiddels al jarenlang gewend elke dag naar ons te kunnen komen en te ontsnappen aan de thuissituatie. Ze zijn het niet meer gewend om dagenlang nauwelijks iets te eten te hebben en alleen te zijn.

Gelukkig hoeft dat nu niet meer en zien we ze weer allemaal elke dag. Voor de kinderen en voor ons was dit een belangrijke periode die we niet snel zullen vergeten.

Laura 04-08-2009 †

Van haar lichaam was bijna niets meer over. Het was getransformeerd in een uitgemergeld kinderlijfje. Door haar dunne grijze haar was haar schedel te zien en met haar zwarte holle kraalogen keek ze Jolanda vragend aan. Onze Laura, de verlaten dementerende oma die al negen jaar bij ons woonde en die nu op sterven lag. Het laatste jaar woonde ze in een schuurtje op het terrein van een van onze nachtbewakers; Nazario en zijn gezin. Op het moment dat ze daar ging wonen was er nog niets aan de hand met Laura, maar een paar maanden geleden vertelde onze doctora ons, na Laura bezocht te hebben omdat ze niet meer uit bed wilde komen, dat Laura aan het sterven was. Het plan was toen Laura mee terug te nemen naar de stichting om haar beter te kunnen verzorgen, maar Laura wilde niet omdat ze in de tussentijd een bijzondere band had opgebouwd met de dove dochter van Nazario. We hebben toen besloten haar wil te respecteren en haar daar gelaten. Maar op een dag was Laura van gedachte veranderd.

Toen de dochter van Nazario even het schuurtje uit was vroeg Laura 'neem me mee alsje-blijft, ik wil hier niet meer blijven'. Dat was het teken voor Jolanda om Laura nog dezelfde dag mee te nemen. De weken ervoor was het steeds weer opnieuw een afweging om dat wel of niet te doen en tot op dat moment voelde het steeds niet juist om haar daar weg te halen hoewel de omstandigheden heel nadelig waren voor de verzorging van Laura. De afstand naar het huis van Nazario was een probleem, maar ook het schuurtje was koud en onhygiënisch.

De pijn van haar doorligplekken was ondragelijk geworden en Laura wilde niets meer, alleen nog maar weg uit dat koude donkere schuurtje. In een gehuurde ambulance hebben we Laura overgebracht naar een kamertje dat we speciaal voor haar hadden ingericht in een van onze stichtingsgebouwen. Hoewel het transport voor haar heel pijnlijk was konden we aan haar gezicht zien hoe ontzettend opgelucht ze was 'thuis' te komen bij ons in haar eigen kamertje met verwarming en 24 uur per dag verzorging. Ze knapte zowaar zelfs op en tot onze grote verbazing begon ze ook weer iets te eten. Om beurten hadden we de verzorging over Laura onder leiding van onze doctora die ons leerde hoe we haar het beste konden draaien om haar luier te verschonen en hoe we haar open wonden van het doorliggen moesten verzorgen. Zo zijn we nog weken met haar doorgegaan, maar het onvermijdelijke hing natuurlijk altijd in de lucht.

Op haar laatste dag 's morgens merkten we al dat er iets veranderd was. Tijdens het verzorgen van haar wonden gilde Laura helemaal niet meer. Haar blik was heel ver weg. Ze mompelde nog wel iets, maar gaf geen enkele weerstand meer, wat ze de dagen ervoor nog wel elke dag deed. Ze dronk nog wat thee en zakte in slaap. Toen Panay, de 8-jarige dochter van Jolanda, haar handen warm wilde wrijven om 12.00 uur, reageerde Laura nog wel, maar toen we om 14.15 uur gingen kijken hoe het met haar ging was onze Laura overleden. De uitdrukking op haar gezicht was heel rustig alsof ze gewoon in slaap was gevallen.

In Peru is het de gewoonte om overleden mensen direct de volgende dag te begraven, dus meteen moesten er veel dingen geregeld worden. Aangezien Laura nooit een geboortecertificaat heeft gehad en ook geen achternaam, hebben we haar moeten registreren bij de gemeente als overleden N.N. (no tiene nombre) persoon, wat betekent dat iemand is overleden zonder naam.

Vicky en Jolanda hebben Laura gewassen en haar een mooie nieuwe witte blouse aange-trokken, de paar grijze haren die ze nog had in een knotje gebonden en haar daarna in de kist gelegd. We hebben haar opgebaard in onze bibliotheek die we wat aangekleed hadden en de avond doorgebracht met het traditionele drankje voor begrafenissen; ponche (warme drank gemaakt van gedroogde tuinbonen, rijst en amandelen) en vele verhalen opgehaald over de afgelopen negen jaar met Laura. Hoewel Laura vaak agressief was, was ze heel geliefd bij het personeel en over haar gevoel voor humor had iedereen wel een verhaal.

De volgende dag hebben we Laura begraven. Aangezien Laura niet van veel mensen in haar omgeving hield hebben we voor haar een mooie, afgelegen plek uitgezocht, op het uiterste puntje in de bergen van de begraafplaats met een prachtig uitzicht. We waren alleen met onze eigen mensen, aangezien Laura geen familie had, en hebben zelf haar kist gedragen en het gat gegraven. De plechtigheid was heel sober, maar ook heel mooi. Onze muziekleraar Luis, heeft op zijn gitaar gespeeld tijdens de begrafenis en Jolanda heeft een brief aan Laura voorgelezen, die hieronder vertaald te lezen is.

Querida Niña Laura, (lief meisje Laura)

04-08-2009 †

Estamos aquí para despedirnos de ti, nuestra querida niña Laura. (We zijn hier om afscheid van jou te nemen, ons 'lieve meisje' Laura.)

Estoy segura que tu estas ahora feliz y en paz porque tu deseo, de ir al cielo, ha cumplido. (Ik weet zeker dat je nu gelukkig bent en in rust, omdat jouw wens is uitgekomen om naar de hemel te mogen gaan). Muchos semanas de dolor y sufrimiento en que todos nosotros estabamos tristes y desesperados por verte en este situación tan difícil. (Heel veel weken van

pijn en verdriet die ook voor ons onverdragelijk waren om samen met jou mee te maken.)

Nuestra Laura: valiente, fuerte, complicada, cariñosa, autentica y sola. (Onze Laura, dapper, sterk, gecompliceerd, liefdevol, authentiek en eenzaam.)

Todos estos palabras representan tu personalidad pero hay una palabra mas marcado de todo y es la palabra chistoza. (Dat zijn de woorden die jouw persoonlijkheid weergeven, maar er is één woord dat nog het meest uitdrukt over hoe jij was en dat is: humoristisch.)

Tu sentido de humor era unico. Estoy segura que cada persona aquí tiene algunos o muchos recuerdos de ti por tu sentido de humor. (Jouw gevoel voor humor was werkelijk uniek. Ik ben ervan overtuigd dat iedereen hier aanwezig wel een geestige herinnering heeft aan jouw gevoel voor humor.)

Laura tu has enriquecido nuestros vidas con tu presencia y personalidad tan especial. Estoy muy agradecida por haber compartido contigo tus ultimos 9 años. (Laura, je hebt onze levens verrijkt met je aanwezigheid en je bijzondere persoonlijkheid. Ik ben heel dankbaar voor het hebben mogen delen van jouw laatste negen jaar.)

Laura, siempre guapa hasta tu ultimo soplo, te deseo un muy bonito viaje al cielo con una llegada lleno de calor y felicidad porque te mereces despues de una vida tan cargada y difícil. (Laura, altijd mooi tot je laatste adem, ik wens je een mooie reis naar de hemel en een aankomst vol warmte en vrolijkheid, want dat heb je meer dan verdiend na een zo zwaar en gecompliceerd leven.)

Gracias Laura por tu cariño y por todos los momentos de risa y antes de despedirme, porque casi puedo escuchar tu voz preguntandome por tus cosas, si querida no te preocupes, tus ropas estan a tu lado para llevarte contigo. (Bedankt Laura voor je liefde en voor alle momenten waarop we zo ontzettend gelachen hebben en voor ik nu dan echt afscheid van je neem, aangezien ik je stem bijna in mijn oor kan horen over waar

je kartonnen doos met je spullen is, maak je maar geen zorgen lieverd, je kleren liggen naast je in je kist om met je mee te nemen.)

Adios querida amiga, nos vemos!! Nunca vamos a olvidarte. (Dag lieve vriendin, tot ziens! We zullen je nooit vergeten.)

Jolanda

Floor & Yessica

Bijna op hetzelfde moment kwamen Floor en Yessica weer eens bij ons op visite. Vier jaar geleden hebben we afscheid van Yessica genomen omdat ze naar de middelbare school ging en van Floor hebben we drie jaar geleden afscheid genomen. Beiden hebben jarenlang in onze kinderrestaurants doorgebracht.

We konden ons nog herinneren hoe dol Floor altijd op lezen was dus toen onze bibliotheek eindelijk af was en Floor toevallig op visite kwam en om een baantje vroeg, viel alles perfect op zijn plek. Floor kan heel goed studeren en haar droom was om literatuur te kunnen studeren op de universiteit. Ze komt uit een groot gezin en haar vader is een aantal jaren geleden overleden. Aangezien ze het belangrijker vond om snel te gaan werken om haar moeder met de kosten te helpen van het grote gezin was haar droom om te gaan studeren op de achtergrond gekomen. Floor werkt nu als bibliotheekjuf bij ons een aantal uren per week, studeert daarnaast en helpt haar moeder met het geld dat ze bij ons verdient. Heel veel vliegen in 1 klap.

theekjuf bij ons een aantal uren per week, studeert daarnaast en helpt haar moeder met het geld dat ze bij ons verdient. Heel veel vliegen in 1 klap.

Yessica was een ander verhaal. Yessica komt ook uit een groot gezin, maar beide ouders zijn overleden. Samen met haar oudere zus waste zij kleren van andere mensen door de deuren langs te gaan en te vragen of er iets te wassen was. Dit doen heel veel vrouwen in Cusco die geld nodig hebben en er is dus veel meer aanbod dan vraag waardoor je nauwelijks iets kunt verdienen op deze manier. Aangezien Yessica haar middelbare school niet heeft afgemaakt en geen werkervaring heeft is de kans op ander werk vrijwel nihil. Op het moment dat Yessica bij ons langkwam hadden wij toevallig een hulpje in de wasserij nodig en Yessica is nu strijkster bij ons. Haar zelfvertrouwen dat werkelijk tot het nulpunt gezakt was, is aan het groeien en we zijn aan het kijken wat we eventueel nog meer voor Yessica kunnen doen. Misschien wel een avondopleiding zodat ze haar kansen op de arbeidsmarkt kan verhogen.

‘Vrienden van Niños’

In een van de vorige nieuwsbrieven heeft u kunnen lezen, dat Jan Tops als een van de vaste vrienden van Niños zijn werkzame leven in zijn kaaswinkel heeft afgerond.

In zijn winkel had hij de mogelijkheden om het project van Jolanda optimaal uit te dragen en zodoende ook vele waardevolle successen voor Jolanda via zijn netwerk te bereiken. Mede doordat hij niet meer die mogelijkheden heeft, heeft hij besloten om zijn actieve steun aan het Niños project te stoppen.

Het betekent niet dat Jan Tops voor het Niños project verloren gaat. Het verhaal van Niños blijft hij bij gelegenheid natuurlijk uitdragen en het secretariaat kan nog altijd een beroep op hem doen. Via deze brief wil hij een ieder bedanken voor de plezierige en waardevolle contacten in al die jaren.

Jan Schoenmakers blijft als ambassadeur actief voor presentaties e.d Zijn contactgegevens zijn: e-mail jancp@kabelfoon.nl en telefonisch 010-4739709 of 06 -17343108

Berichten van het secretariaat

Dank aan Jan Tops:

In navolging van het voorgaande wil het secretariaat ook haar dank uitspreken richting Jan Tops voor al zijn inzet. Jan is hier in Nederland de man van het eerste uur. Vanaf het begin was hij heel gemotiveerd en gedreven om overal het Niños verhaal te verspreiden, maar 'het moest wel wat opbrengen voor de stichting, anders doe ik het niet' waren vaak zijn woorden! Dank zij deze houding kan gezegd worden dat de stichting in een rap tempo een behoorlijke groei heeft mogen doormaken.

'Jan Queso' (zoals we hem vaak noemden) muchas gracias voor alles en fijn dat je in geval van nood toch nog beschikbaar wilt blijven.

Al onze contactgegevens nog een keer op een rij:

Nog steeds wordt er met een zekere regelmaat post bestemd voor de stichting naar oude postadressen gestuurd en e-mails naar oude e-mailadressen. Daarom nog een keer al onze huidige contactgegevens op een rij:

Secretariaat:

Koninginnelaan 8

1182 AS Amstelveen

Telefoon: ++(0)20-6403019

E-mail: info@stichtingninos.com

Jan Schoenmakers (ambassadeur van de stichting):

Telefoon: ++(0)10-4739709 of ++(0)6 -17343108

E-mail: jancp@kabelfoon.nl

Notariaat Eemmeer (voor aktes van schenking)

Postbus 186

3750 GB Bunschoten

Telefoon: ++(0)433-2986522

Nieuwe website:

Het heeft lang geduurd; te lang naar onze mening, maar eindelijk heeft de stichting een nieuwe website: www.stichtingninos.com. Dat wil zeggen dat ten tijde van het in productie nemen van deze nieuwsbrief, de website nagenoeg klaar is.

De website voor de hotels, hacienda en appartementen blijft www.ninsohotel.com. Deze website wordt vanaf heden in Peru beheerd en zal t.z.t. een nieuw jasje krijgen. Uiteraard worden beide sites naar elkaar gelinkt.

De nieuwe site van de stichting is maar liefst 4-talig (Nederlands, Engels, Frans en Spaans). Ook kan er rechtstreeks op de site via Ideal gedoneerd worden. Dit is momenteel enkel mogelijk vanuit Nederland. Er wordt nog gewerkt aan de mogelijkheid om dat ook voor donateurs in het buitenland te realiseren.

Tevens is er aan deze site een geheel nieuw en uitgebreid fotoboek gekoppeld.

KLM Flying Blue Miles:

Velen van u hebben inmiddels hun Flying Blue Miles aan ons gedoneerd. De stand per eind oktober is 2.080.531. Een fantastisch aantal. Hartelijk dank aan alle gulle gevers!

Flying Blue Miles doneren aan de stichting kan nog steeds via:

<http://corporate.klm.com/nl/over-klm/klm-aircares/aircares-ninos-hotel>

of via

http://www.klm.com/travel/nl_nl/flying_blue/spending_miles/donations/index.htm#7

Jammer genoeg kan het zo maar zijn dat de links willekeurig wel of niet werken. Het is hoe dan ook mogelijk om telefonisch te doneren via de KLM 0900-0400252 (€ 0,10 per minuut). Zorg er dan wel voor dat u uw 10-cijferige gebruiksnummer bij de hand heeft.

Oproep digitale nieuwsbrief:

Voor alle (nieuwe) donateurs die het wellicht nog niet weten willen wij aandacht vragen voor de mogelijkheid om de nieuwsbrief digitaal te ontvangen.

Dit scheelt de stichting papier-, kopieer- en portokosten. Geld wat we dan uiteraard aan onze kinderen in Peru kunnen besteden. Ook wordt het milieu een handje geholpen.

Aanmeldingen voor de digitale nieuwsbrief kunnen naar info@stichtingninos.com gemaild worden onder vermelding van uw naam en postadres. Alvast dank!

Overige gegevens secretariaat Stichting Niños Unidos Peruanos:

Contactpersoon: Lydia Vastmans
Adres: Koninginnelaan 8
Postcode & plaats: 1182 AS Amstelveen
Telefoon: 020-6403019
E-mail: info@stichtingninos.com
Website hotels: www.ninoshotel.com
Website stichting: www.stichtingninos.com
Bankrekening: 43 99 71 365

Doneert u vanuit het buitenland? Vergeet dan de BICcode: ABNANL2A en de IBAN-code: NL62ABNA0439971365 niet te vermelden.

Tot slot!!

De 'Vrienden van Niños' en het secretariaat van Niños wensen u mooie feestdagen met uw dierbaren.

Ook wij hechten eraan u te bedanken voor alle genoten steun in 2009. Zeker in deze tijden waarin dit niet meer zo vanzelfsprekend is, is het des te belangrijker om even stil te staan bij het feit dat wij dankzij u ons werk voor Peru en onze kinderen aldaar voort kunnen zetten.

Voor 2010 wensen wij u het allerbeste en hopen op veelvuldig contact met elkaar.

Lydia, Hans en Jan

Muchas gracias!